

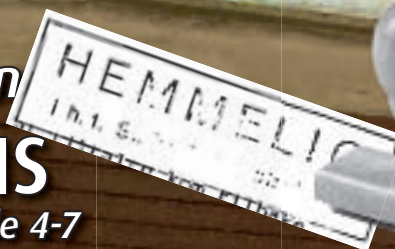
POLITIPENSJONISTEN

ORGAN FOR POLITIETS PENSJONISTFORBUND NUMMER 1 • 2014

Møt Leif Karsten Hansen

TAUSHETENS PRIS

Se side 4-7

BILLEDKARUSELL FRA 30-ÅRS-JUBILEUM I TRONDHEIM

Se side 18-19

Møt O. K. Abrahamsen

IKKE ROT DEG INN I NOE

Se side 10-11

Leder

KUNSTEN Å TA VARE PÅ HVERANDRE

Se side 3

Kunsten å ta vare på hverandre

Kyrre Stenbro.

To artikler i denne utgaven av Politipensjonisten kaster et sterkt lys over både den enkelte av oss og over våre tidligere arbeidsgivere – Politidirektoratet/Justisdepartementet, nemlig det jeg vil kalle for «kunsten å ta vare på hverandre.» Både O.K. Abrahamsen og Leif Karsten Hansen forteller om alvorlige episoder i sitt eget eller andres liv hvor utfallet har vært enten døden eller forsøk på å dø. Slik skal det ikke være.

Som ansatt i politiet, som kolleger og venner og pensjonister har vi alle et slags ansvar for hverandre. De aller fleste av oss, uansett hvor vi har gjort tjeneste, har delt alvorlige og

farefulle ting sammen – selv om vi sikkert også har delt mye morsomt og spennende – men alt dette gjør i sum noe med oss. Kanskje ikke i øyeblikket, men på lang sikt – og det er da det er ikke bare godt, men av og til en livsnødvendighet, å ha en kollega å støtte seg til.

Politidirektoratet har et bl.a et ivartakelsesopplegg for de av våre kolleger som har vært ute i ulike typer FN-tjeneste både før utreise, under tjeneste og etter hjemkomst. Men den vanlige polititjenestemann og kvinne har ingen oppfølging etter at pensjonistlivet er et faktum. Dette bør det finnes en løsning på...for minnene, opplevelsene og noen ganger traumene, blir ikke borte selv om man blir pensjonist. «Ute av tanker, ute av sinn.» Så enkelte er det ikke. Ofte snarere tvert imot.

Jeg skal si det sterkere: De to artiklene jeg refererer til sier kort og godt: Vi er ikke flinke nok til å ta vare på hverandre! Vi trenger programmer og HR-systemer som tar vare på den som sliter, på den som har vært ute i hardt vær, på den som har stått i en vanskelig tjeneste og trenger hjelp til å mestre hverdagen i sin pensjonisttilværelse. Her kan kanskje politipensjonistene være med på å gjøre en innsats som veiledere og metorer. Det hele må bare settes i system, og det initiativet må komme fra vår tidligere arbeidsgiver. Det er få som sitter på så mye kunnskap om «død, fornedrelse og fordervelse» som politipensjonister.

Jeg vil i denne sammenheng også stille spørsmål om rutinene for personalomsorg for de yrkesaktive blir fulgt opp godt nok og på alle tjenestesteder. God oppfølging i det yrkesaktive liv er et godt grunnlaget for en god pensjonisttilværelse.

Ofte er den beste hjelpen noen kan få, at du snakker med en annen, ser en annen, er oppmerksom, viser interesse. Når alt kommer til alt, er livet sårbart og skjørt selv om man er politi eller politipensjonist. Å si noe annet vil være en grov bortforklaring. Her kommer også Politiets Pensjonistforbund inn med sine lag og foreninger. I de ulike lagene kan du finne støtte og hjelp, forståelse og omsorg.

Jeg snakket nylig med en kollega om dette, og vi var enige om at den gode fleipen er god å ha, men seriositeten og alvorret må aldri være langt unna. Til det er den jobben vi har gjort rett og slett for alvorlig og for verdifull.

Tidligere overvåkingssjef Janne Kristiansen har hittil sagt det klokkeste i denne saken – i intervjuet med Leif Karsten Hansen – «dere er pålagt livs-lang taushetsplikt – og det må da også bety at vi har et livslangt ansvar for dere.» Dette er den rette holdningen og den måten dette bør ses på og håndteres. Her har den lokale arbeidsgiver et stort ansvar og om dette står vi sammen fordi vi alle har ansvar for hverandre

Vi er ikke så mange tilsatte i norsk politi – pluss minus 15 000 mennesker. Det minste vi kan gjøre er å vi tar vare på hveandre. Det er ingen kunst, men et stykke arbeid som må gjøres.

Kyrre Stenbro
forbundsleder

Redaktør:

Jørn-Kr. Jørgensen

Peter Møllers vei 4 A, 0585 Oslo

Telefon 0047 906 14 485

E-mail: jornjoer@gmail.com

Redaksjonen avsluttet:

3. februar 2014

Politiets Pensjonistforbund

Postboks 8101 Dep., 0032 Oslo

Telefon: 22 66 90 95 • Telefaks: 22 70 50 87

E-post:ppf@pf.no • www.politipensjonisten.no

Besøksadresse:

Grønlandsleiret 44, Politihuset 7. etasje, 0190 Oslo

Fast kontortid:

Tirsdag og torsdag 09.00 – 15.00

Forbundsstyret i Politiets Pensjonistforbund

Forbundsleder

Kyrre Stenbro

Telefon 911 36 915

E-mail: kyrreste@online.no

Forbundsnestleder

Olav Røttingsnes

Telefon 928 25 099

E-mail: oroetti@online.no

Forbundssekretær

Sigmund Engen

Telefon 472 52 136

E-mail: sighege@gmail.com

Forbunds-kasserer

Roald Korsøen

Telefon 901 80 389

E-mail: roakor@online.no

Styremedlemmer:

E. Eystein Loftesnes

Telefon 928 64 770

E-mail: eeloftesnes@gmail.com

Torbjørn Finn

Telefon 924 33 183

E-mail: torfinn.norge@yahoo.no

Oddbjørn Olsen

E-mail: o-golsen@online.no

Design & Trykk:

X-ide, Larvik – Opplag: 3 400

Forsidefoto: Jørn-Kr. Jørgensen

Historien om den lille skriften

Leser du den lille skriften på offentlige og andre dokumenter? På kjøpekontrakter og lånepapirer? Vet du at her er det mye å få med seg og mye å lære – og at du kanskje ved å tolke det som der står kan få en helt annen mening enn det du kanskje tenker eller vil?

Historien kan sikkert fortelle om mange skrekkeeksempler i så måte – men også om eksempler hvor utfallet rett og slett har blitt et annet enn det man tenkte seg. Dette handler om å ha litt sans for detaljer og å undersøke både en, to og tre ganger, og kanskje ikke ta det som bestemmes med en gang og umiddelbart for god fisk.

Alfred Nobel.

Nylig hørte jeg en historie hvor den lille skriften faktisk endret verdenshistorien; en del av verdenshistorien hvor Norge på en forunderlig måte også kom til å spille en vesentlig rolle.

Da Alfred Nobel – han som oppfant dynamitten – døde i 1896 oppstod det konflikt om hans testamente. Noen mente at testamentet skulle kontrolleres i Paris – og «slekten var verst». Til slutt ble det avsagt en dom i Paris – siden det var der han hadde bodd store deler av sitt liv – at Alfred Nobels testamente skulle kontrolleres med arveavgifter og det hele fra denne en av Europas mest pulserende byer.

Alfred Nobel hadde i god tid før han døde oppnevnt bl.a. sin unge medarbeider Ragnar Sohlman til testamentansvarlig, og Sohlman mente at testamentet hørte hjemme i Sverige siden Nobel var svensk. Men argumentet holdt ikke mot fransk høyesterett.

En dag bestemte Sohlman seg for å lese «den lille skriften», og der fant han at testamentet ble å legge til det stedet hvor avdøde hadde sine hester. Alfred Nobel hadde tre hester oppstallet i Sverige. Og da var det ikke lenger noen tvil. Det hele ble lagt til Svenska Akademien i Stockholm, til Kungliga

Vetenskapsakademien og til Karolinska institutet. En liten setning med noen få ord reddet altså hele den svenske kulturarven. Slik kan tilfeldighetene spille seg ut mot hverandre – denne gangen med hjemmeseier til svenskene takket være Ragnar Sohlman. Han ble senere direktør for den svenske nobelstiftelsen.

I dag deles det ut fem Nobelpriser av rentene av den opprinnelige formuen på ca. 31.5 millioner svenske kroner i hhv. litteratur, fysikk, kjemi, medisin og fred. Svenskene har ansvaret for de fire første prisene, mens Norge har ansvaret for utdelingen av den femte prisen – den for fred. Det bestemte Alfred Nobel.

Det finnes også en sjetteste pris; Nobels minnepris i økonomi, men den er kommet til senere og er ikke en Nobelpris innstiftet av grunnleggeren,

men en pris satt opp av Sveriges Riksbank.

Å få en Nobelpris er en fornem ære og kanskje den gjeveste prisen man kan få i verden. Fra Norge vet vi at Nobels Fredspris henger svært høyt og at utdelingen hvert år er omgitt med både hemmelighet og spenning. Men hadde det ikke vært for Ragnar Sohlman – som for øvrig var gift med en norsk kvinne, kunne det hele ha sett helt annerledes ut. Takket være at Sohlman leste den lille skriften, ble det som det ble.

Jørn-Kr. Jørgensen, redaktør

Skriv til Politipensjonisten.

Vi venter på nytt fra ditt lokallag – stort eller smått.

Viktig melding!

Etter avtale med Politidirektoratet skal alle medlemmer av PPF få tilsendt Magasinet Norsk Politi gratis. Dersom det er noen av våre medlemmer som IKKE ønsker dette, så vennligst gi PPF-kontoret (forbunds-kontoret) beskjed på telefon 22 66 90 95 eller via e-mail: ppf@pf.no

Taushetspliktens pris

Av
Jørn-Kr.
Jørgensen

Pensjonert politiavdelingssjef Leif Karsten Hansen og hans kollega Arne Gunnar Solemsjø, måtte leve i 25 år med stadig gjentatte beskyldninger om falske bevis og falske forklaringer. I denne artikkelen forteller Hansen om hvordan livet som «Samfunnsfiende nr. 1» har vært og om bakgrunnen for beskyldningene..

Hansens mareritt begynte med to hemmelige ransaker 17. mai og 22. august 1983 hjemme hos den nå spiondømte Arne Treholt. Under ransakingene ble det funnet relativt store pengesummer, samt Treholts egne notater om når og hvor han skulle møte sine sovjetiske føringsoffiserer. Funnet av Treholts notater satt POT i stand til å ligge i forkant av begivenhetene, slik at da Treholt og hans føringsoffiserer møttes, en gang i Helsingfors og en gang i Wien, var POT på plass med spanere.

Kontakt med KGB siden 1967

Men la oss gå lenger tilbake. – POT hadde kjennskap til at Treholt hadde omgang med KGB ved den sovjetiske ambassaden i Oslo helt fra 1967, forteller Hansen. – Nå er jo ikke dette i seg selv straffbart, og nøyaktig tidspunkt for når Treholts karriere som spion egentlig begynte, er vanskelig å fastslå. Hansen er tilbøyelig til å se på KGB-offiseren Evgennij Beljaev som talentspeider, rekrutteringsoffiser og til sist føringsoffiser. Dette forholdet varte fram til 1971; da kom den garvede KGB-mannen Gennadij Titov inn i bildet og overtok føringen av Treholt.

Nå ville det seg slik at Titov også var føringsoffiser for Gunvor Galtung Haavik, som kan ha vært agent for Sovjetisk etterretningstjeneste helt fra straks etter 2. verdenskrig. Galtung Haavik ble arrestert i januar 1977. Dette resulterte bl.a. i at Titov ble utvist fra Norge som «persona non grata».

– Arrestasjonen av Galtung Haavik medførte en forsettelse fra en KGB-offiser ved ambassaden i en samtale med sin kone. Han sa: «Det kunne vært verre». Dette ble tolket dithen at KGB måtte ha en eller flere agenter som var av større verdi enn Galtung Haavik i Norge. Å lete ble som å lete etter den berømte nåla i høystakken, men tilfeldighetene og god informasjonsflyt innenfor NATO, kom POT til hjelp. – En KGB-offiser som hadde vært brukt av britisk tjeneste som dobbeltagent, hoppet av. Han fortalte under avhør at han visste at KGB hadde en velplassert agent i Norge. Denne agenten hadde tilgang til høyt gradert materiale, og han hadde journalistbakgrunn. Dette begrenset antall potensielle kandidater, og POT opprettet det som ble kalt «dancesakene». Hver kandidat ble tildelt navnet på en selskapsdans som kodenavn, og Treholt, som fylte kriteriene for det POT visste, ble tildelt kodenavnet «Foxtrot». Etter hvert som POT kunne sjekke de mulige kandidatene ut av saken, trådte bildet av Treholt stadig klarere fram. Fra slutten av 70-tallet ble Treholt satt under overvåking, forteller Hansen.

Arne Treholt – yrke spion

Utvistningen fra Norge gjorde det vanskeligere for Titov å opprettholde kontakten med Treholt, men ved hjelp av såkalte «tredje lands møter» og mellommenn, ble kontakten holdt ved like. Treholt hadde søkt seg til Utenriksdepartementet, og etter å ha innehatt ulike stillinger ble han sendt til FN i New York, nå med diplomatstatus, forteller Hansen

– POT var selvfølgelig interessert i å holde kontroll på Treholts aktiviteter i New York, og på POTs anmodning tok FBI seg av den saken, i samarbeid med POTs

Leif Karsten Hansen kom inn i politiet i 1960.

liaison. I boligblokken hvor Treholt og hans kone fikk leilighet, flyttet det også inn et ektepar på samme alder som Treholt. Dette «paret» som var FBI-agenter ble gode venner med paret Treholt. De trente sammen og hadde sosial omgang. Da Treholt og kona reiste til Norge, lot de de hyggelige naboene få nøkler til leiligheten, slik at de kunne vanne blomster o.l. Dette skulle vise seg å bli noe annet enn det Treholt kunne forestille seg. Det ble fra norsk side framsatt et ønske om ransaking av Treholts leilighet. Dette var litt kinkig, for Treholt var jo diplomat, med den beskyttelse som diplomater har. Saken gikk gjennom mange instanser før den havnet på president Ronald Reagans bord. Han vurderte saken som så alvorlig at han ga sin velsegnelse og underskrift.

7. sans – et viktig funn og spor

Ved ransakingen ble det i Treholts 7. sans funnet notater om et møte som Treholt skulle ha i Helsingfors 12. februar 1983.

Det ble også funnet 9.000 US dollar, fortsetter Hansen.

– På dato og tid for det avtalte møtet i Helsingfors møtte Titov opp, både på møtedagen og reservemøtet dagen etter. Men Treholt uteble. Men så, rundt 10. mai 1983, registrerte POTs spanere at Treholt gjorde forberedelser til en reise til Helsingfors, og fredag 13. reiser han. Nå er POT på plass med et spaningslag. De vet at det er vanskelig å spane i den parken hvor Treholt og Titov skal møtes, så de har med seg en barnevogn som er bygget om til kameraplattform. Et kamera med motorframtrekk er plassert i vogna, helt fram mot stoffet i fronten. Her var det laget en perforering som kameraet tok bilder gjennom, og utløseren var en microbryter under veskekroken på barnevognas håndtak. To unge spanere spilte foreldre som gikk tur i parken, siktet inn barnevogna og fikk bilder av Treholt og Titov sammen.

Hemmelig ransaking 17. mai

Etter Treholts møte med Titov i Helsingfors, ble det bestemt at det skulle foretas en hemmelig ransaking i Treholts leilighet i Oscars gate i Oslo. Datoen for ransakingen ble satt til 17. mai, og det var jo nesten symbolsk at man skulle arbeide mot en spionmistenkt på selve grunnlovsdagen. Hansen og hans kollega tok seg inn i leiligheten og

utførte en rask ransaking.

I Treholts dokumentveske fant de Treholts 7. sans, som i sin helhet ble avfotografert med et spesialkamera. Det ble også funnet 10.000 US dollars, som også ble avfotografert.

– Det kan virke som om både journalister og andre tror at det å foreta en hemmelig ransaking er noe som blir besluttet over en kopp kaffe for så umiddelbart å settes ut i livet, undrer Hansen. Virkeligheten er noe annerledes. En slik ransaking er et apparat med flere titalls personer, en operasjonsledelse og bruk av flere radiofrekvenser.

Lett kryptiske notater

Da bildene av Treholts 7. sans blir gransket fant man notater om hans neste møte med Titov. Møtet skulle finne sted 22. august 1983. Notatene var lett kryptiske, men ledet i en bestemt retning. Det sto noe som kunne tydes som Kl..na, Nuss...str. Dette virker kanskje nokså tynt, men når man vet at det er to byer i Europa som ofte brukes til «tredje lands møter», nemlig Helsingfors og Wien, så innsnevres leteområdet. En spaner ble sendt til Wien. Der fant han at det fantes en gate som heter Nüssdorfer Strasse, og at det i denne gaten var en forretning som het KLIMA. Tvers over gaten for forretningen ligger en restaurant som heter Taj Mahal.

– Da Treholt reiste til Wien for å være med på dette møtet, var POT allerede på plass. Et stort spaningslag hadde reist ned før møtet. De gjorde seg kjent i området, fant steder hvor de kunne observere fra og leide biler, forteller Hansen.

Wien-møte dokumentert ved foto

Da Treholt og Titov og en russer ved navn Lopatin møttes i Nüssdorferstrasse, ble det hele dokumentert ved fotografering. Det ble et hjertelig møte. At KGB så på møtet som viktig ble understreket av at de hadde kontraspanere i området. Det ble tatt et bilde av en kontraspaner som fra den andre siden av gata gir «tommelen opp». De skulle bare ha visst! Til møtet hadde Treholt med en stor konvolutt, og etter møtet hadde Titov overtatt konvolutten. Selve møtet foregikk inne i restaurant Taj Mahal.

Ny hemmelig ransaking

Etter dette møtet ble det besluttet å foreta en ny ransaking. Denne fant sted 22. august 1983. Under denne ransakingen ble den samme 7. sans'en funnet; nå med notater om et nytt møte i Wien 19. januar 1984. Det ble også funnet 30.000 US dollars. Ransakingen ble utført med samme sikkerhetstiltak som forrige gang.

– Det avtalte møtet ble ikke noe av, forteller Hansen. Treholt ble arrestert på Fornebu på vei til flyet som skulle bringe ham til Wien. Da han ble arrestert hadde han 66 graderte dokumenter i attachekofferten.

Flere oppdragsgivere

POT kjente også til at Treholt i tillegg hadde oppdrag for den irakiske etterretningstjenesten. Han hadde møtt en agent fra denne tjenesten, Rahdi Mohammed, både i Paris og i Athen. Treholt ga bl.a. informasjon om Norges politiske syn på flere forhold i Midt-Østen. Som vederlag mottok han 20.000 US dollars.

– Hvis vi legger sammen det vi vet om hva Treholt har mottatt av penger, dreier det seg om til sammen 69.000 dollars, forteller Hansen. I dag, 30 år etter, virker ikke denne summen så stor. For å se dette i riktig perspektiv, ringte jeg noe som heter Lønnstatistikkkontoret i LO. Der kunne de opplyse at i 1983 var gjennomsnittlig industriarbeiderlønn i Norge 107.300 kroner. Hvis vi bruker en kurs på kr. 7 for US dollars, vil dette bli 483.000 kroner; altså mer enn fire og en halv gang lønna til en industriarbeider! Da virker det som en betydelig sum. Og det er de pengene vi vet om....

Samarbeidsvillig arrestant

Etter arrestasjonen forklarte Treholt seg villig. Alt ble ransket, og Treholt signerte på hvert enkelt ark. Senere har han gått bort fra mye av sine forklaringer, men bordet fanger.

– Under avhør forklarte Treholt at han ved en anledning hadde hatt 26.–27.000 US dollars i attachekofferten sin. Det naturlige spørsmålet ble da om hvor disse pengene stammet fra. Her er det Treholt «skytter seg i foten». Han fortalte at han hadde vunnet pengene ved et bestemt casino i Wien. Det oppstod et forklaringproblem da det viste seg at man ved dette casinoet måtte vise legitimasjon og ble ført inn en besøksprotokoll før man fikk spille. Treholts navn var ikke å finne i denne boka, forteller Hansen.

20 års fengsel for spionasje

Treholt ble domfelt som spion og dømt til 20 års fengsel. Han fikk sone på Ila rett utenfor Oslo.

– Treholt og hans forsvarere var lite villige til å snakke om penger inntil de trakk en kanin opp av hatten. Det var politiet som hadde lagt pengene i Treholts dokumentveske og senere avgitt falske forklaringer om ransakingene og hva de hadde funnet. Det er uklart hvem som var «mesterhjernen» bak disse påstandene, men det var advokat Haugestad som presenterte dem offentlig på riksdekkende TV.

Ingen holdepunkter for fusk

Påstandene ble gransket i flere rettsinstanser og i Gjenopptagelseskommisjonen, uten at det ble funnet holdepunkter for påstandene. Treholt hadde imidlertid en trofast «menighet» som stadig gjentok beskyldningene, men som alltid unngikk å komme inn på fakta, nemlig at Treholt faktisk har tilstått å ha utlevert gradert informasjon til en fremmed stat, og at han mottok økonomisk vederlag. Vederlaget skulle dekke reiseutgifter, men summene overstiger langt det Treholt brukte på sine reiser til møtene med Titov. Treholt selv sier om sin virksomhet som agent at dette var «mindre uregelmessigheter». Loven bruker et annet ord, nemlig spionasje.

– Beskyldningene om bevisfalsk og falske forklaringer kom fram og ble gjentatt gang på gang, og ble hver gang tilbakevist, etter hvert i alle rettsinstanser og i Gjenopptagelseskommisjonen. Men Treholt og hans tilhengere ga ikke opp; noen med direkte beskyldninger, andre med en mer edruelig tilnærming. Politikere, fra ytterste venstre til ytterste høyre, forsøkte å score poeng ved å dømme oss nord og ned. Tidligere statsråd Torbjørn Berntsen gikk rundt i Stortinget og samlet inn underskrifter på en petisjon om benådning av Treholt, og tidligere AP-statsråd Hallvard Bakke slo i et inserat fast at «Treholt er uskyldig». Noe som er vanskelig å forstå, all den tid Treholt faktisk har tilstått å ha spionert til fordel for bl.a. Sovetunionen.

Benådet etter 7 års soning

Treholt ble benådet etter syv års soning på grunn av sviktende helse. Bilder i avisene viser advokat Arne Haugestad, Treholts venn Kjetil Bjørnstad og Treholt selv som feirer benådningen med å skåle i russisk champagne. Ifølge kilder ved Vinmonopolet har de aldri solgt champagne som ikke kommer fra Champagne i Frankrike, så vi kan bare gjette hvor den kommer fra.

Beskyldningene mot politiet fortsatte

Benådningen av Treholt satte ingen stopper for beskyldningene mot politiet. Treholt ble benådet etter syv år, vi ble ikke «frikjent» før etter 25 år. Vår «frifinnelsesdom» kom først etter at Gjenopptagelseskommisjonen hadde gransket påstander framsatt i boka «Forfalsknningen. Politiets løgn i Treholtsaken», utgitt i september 2010. Boka skulle være basert på en anonym kilde, en tidligere POT-ansatt, som ifølge

boka hadde fått samvittighetskvaler, og «ikke lengre kunne leve med løgnene». Boka hevder at ransakingene aldri fant sted, og at bildene av penger og Treholts 7. sans var tatt i Politihuset i Oslo, etter at Treholt var arrestert.

– Påstandene i boka var så alvorlige at Riksadvokaten sendte saken over til Gjenopptagelseskommissjonen. Kommisjonen avhørte mer enn 30 vitner som på en eller annen måte hadde vært delaktige i ransakingsoperasjonene. Kommisjonens konklusjon var enstemmig og entydig, understreker Hansen.

– Det skulle vise seg at boka, skrevet i den hensikt å sverte oss, skulle bli det som ga oss en endelig «frifinnelse». I ettertid burde vi være forfatterne takk skyldige. Det var ingen som før hadde lagt ned så mye arbeid for å få oss frifunnet, selv om det neppe var hensikten. At forfatterne framstår som useriøse journalister og elendige kildegranskere får vi se på som en bonus, sier Hansen.

Mye uten rot i virkeligheten

I denne skuffen, journalistiskuffen, finnes det flere «sløve kniver». Det ble skrevet og sagt mye som ikke hadde rot i virkeligheten, og som skulle tjene til å vise at vedkommende journalist var på hugget. Et litt morsomt eksempel var da en avis lot trykke at eieren av et «en times fotolab» hadde fortalt at POT hadde bedt ham om å kopiere inn Treholt på et bilde av en KGB-offiser ved ambasadens. Journalisten burde ha tenkt tanken at POT hadde sitt eget fotolaboratorium og kyndige folk, og at de, om ønskelig, hadde klart en slik jobb selv. Saken ble enda morsommere da en journalist noe senere ringte meg for å få et intervju, forteller Hansen. – Jeg ville ikke gi noe intervju, men vi snakket litt sammen om mediernes dekning av saken. Jeg trakk fram historien om «en times labb'en», og la til at journalisten som hadde fått dette på trykk ikke var noen stor begavelse. Det ble stille i telefonen. Så kom det endelig: «Det var meg det. Ja, det var nok ikke særlig gjennomtenkt, det der.» Jeg fortalte ham da at jeg sto ved påstanden om manglende begavelse.

Umulig å forsvare seg

Med taushetsplikt er det vanskelig, nesten umulig, å forsvare seg mot slike beskyldninger, og livet begynte å bli vanskelig. Det begynte med søvnproblemer, og etter 10 år kjente jeg dette. Da jeg gikk av med pensjon på midten av 90-tallet, trodde jeg at det å distansere seg fra jobben ville gjøre det enklere, men det ble tvert om. Det ble vanskelig å klare seg med lite eller ingen søvn. Det som nok tok mest på, var å bevare en maske som fortalte at beskyldningene ikke gikk inn på meg. – Jeg fikk etter hvert en deltidsjobb i USAs ambassade, men i 2003 var utmattelsen, og som en følge av det, konsentrasjonen, blitt så merkelig at jeg måtte skrive lapper til meg selv for å holde tråden fra den ene dagen til den andre, og jeg sluttet ved ambassaden sommeren 2003.

– Den nærmeste familien var med meg på alle måter, men jeg følte at min situasjon og min tilknytning til saken ble en belastning for familien, forteller Hansen. – To barnebarn som bor vegg-i-vegg med oss var i begynnelsen på ten-årene, og ville etter hvert bli konfrontert med bestefars «forbrytelser». På et eller annet punkt tippet det over for meg og jeg sluttet å tenke rasjonelt. Jeg fant at det beste ville være om jeg ble borte. Jeg ville få fred og hvile, og den tråden som knyttet familien

til elendigheten, ville bli brutt. Jeg bestemte meg for å gjøre det slutt. Men på mirakuløst vis ble jeg i siste øyeblikk reddet av et menneske som med enkle ord klarte å stikke hull på den bobla jeg befant meg i. – Siden har det gått langsomt framover. Familien, ikke engang kona Berit, har visst noe om dette før en stund etter at boka kom ut. Jeg har hatt noen samtaler med en psykolog etter bokutgivelsen. Han har ikke «reparert» noe, men han har hjulpet meg med å forstå hvordan mennesker «er skrudd sammen». Det er jeg glad for, sier Hansen som har mye på hjertet og kunne fortelle om dette lenge. Men vi stiller noen spørsmål:

– Jeg er utdannet som instrumenttekniker fra Forsvaret innen finmekanikk og elektronikk.

Trusler

Dette må ha vært forferdelig vanskelig?

Ja, jeg kan si så mye at både Solemsjø og jeg har blitt bedt om å ta en «Tore Tønne», og jeg har fått anonymt brev med branntrusel rettet mot hjemmet vårt.

Å holde rundt hverandre

Og i kona har du hatt all den støtten du kunne ønske deg?

– JA ! Etter dette hendte har det – mest takket være kona – bare gått fremover. Jeg har slitt for å legge dette bak meg, men jeg har hatt Berit til å holde rundt meg og jeg har kunnet holde rundt henne. Dette sammen med et forrolig vennepar og familie for øvrig, som ikke har visst noe om dette før relativt nylig, har hjulpet meg gjennom krisene. Etter at boka kom ut og det etterfølgende oppstyret er det Berit som har hatt, og fortsatt har, problemer. Fra tid til annen får hun en klump i magen og hun får pustevansker. Heldigvis blir det

lengre og lengre mellom hver gang.

Et allsidig liv og et spennende politiliv

Kan du fortelle litt om ditt politiliv?

K – Forsvaret var en av årsakene til at jeg havnet ved Teknisk avsnitt ved Overvåkningssentralen. Jeg var utdannet i Luftforsvaret som instrumentmekaniker og fikk opplæring i finmekanikk og elektronikk. Jeg begynte som aspirant ved Oslo politikammer i 1960 og ble opptatt ved Politiskolen i 1961 – og fullførte i 1962. Etter relativt kort tid ved Ordensavdelingen, ble jeg i 1963 overført til Trafikkavdelingen hvor jeg var ved Motorsykkelkorpset fram til 1969 da jeg ble bedt om å komme til konferanse ved Overvåkningssentralens overvåkningsavdeling.

– Her ble jeg intervjuet av overvåkningssjef Gunnar Haarstad. Sentralen hadde tydeligvis gjort en grundig research og det var bakgrunnen min fra Forsvaret som var interessant. Sentralen hadde også fått med seg at jeg var en ivrig fotograf. De visste til og med hvilken kameratype jeg hadde!

Jeg ble «kalt» til POT

Så ble jeg spurt om jeg kunne tenke meg å gå over til Overvåkningssentralen. Jeg tenkte meg lenge om, for jeg trivdes veldig godt i den uniformerte kontakten med publikum. Jeg er født og oppvokst i

Oslo, i Conradsgate på Sofienberg/Grünerløkka, og omgikk publikum veldig greit. Jeg kjente liksom tonen i byen. Det var mange av kollegaene mine som tok seg sjøl voldsomt høytidlig. Men du må ha evnen til å le litt av deg sjøl og ikke ta alt så blodig alvorlig som politimann. Jeg rådførte meg med eldre kollegaer og fikk klart for meg at dette med overvåkning var viktig for landet.

Begynte som spaner

Jeg ble overflyttet til Sentralen og begynte som spaner, men det lå i kortene at spanerperioden var en opplæringsperiode før jeg skulle overføres til Teknisk avsnitt. Hovedoppgaven til Teknisk avsnitt var å yte teknisk bistand til de som var ute i felten. Det kunne være samband, fotografering, flytting av radiostasjoner og alt annet teknisk i forbindelse med pågående oppdrag.

– Jeg kom til POTs tekniske avsnitt i 1971-1972. Der ble jeg i alle år siden. Jeg hadde en gjesteopptreden ved et avsnitt som stelte med personkontroll og siden et to års opphold ved Den norske ambassaden i Moskva; først som vakt og senere som vaktleder fra mai 1976 og til juli i 1978. Jeg kom tilbake og fortsatt å jobbe ved Teknisk avsnitt.

Bredt utdannet

Jeg har tatt alle, eller på den tiden alle, kurs som overvåkningen hadde å tilby internt. Jeg har også vært instruktør eller lærer ved de fleste av de interne kursene ved Overvåkingsentralen. Fordi vi underviste i tekniske hjelpemidler, så var det veldig takknemlig i forhold til alt det tunge lovstoffet. Vi var egentlig et populært innslag på disse kursene – det lettet gjerne litt på den «tunge lovstemningen». Jeg er også utdannet i utlandet ved kurs for samarbeidende tjenester og på kurs hos private firmaer i teknisk overvåkningsutstyr i USA. Jeg ble pensjonert fra Politiets overvåkings-tjeneste i juli 1995.

Liten støtte fra POT

Var det noe hjelp å få fra PSTs ledelse i disse 25 årene?

– POT-sjef Gunnar Haarstad ringte flere ganger for å høre hvordan

jeg hadde det i alt oppstyret, men etter at han døde var POT-ledelsen fraværende .

Etter at boka «Forfalskningen» kom ut tok til min store glede PST-sjef Janne Kristiansen tak i denne situasjonen. Hun innkalte kollegaen og meg med ektefeller til lunsj og sa at hun forsto at dette måtte være en voldsom belastning, og sa at om tjenesten kunne bistå med noe, så stod hele apparatet til vår disposisjon. Hun sa det på den måten at «dere er pålagt livslang taushetsplikt – og det må da også bety at vi har et livslangt ansvar for dere.» Janne Kristiansen vil alltid ha en høy stjerne hos meg.

Ga aldri uttrykk for at noe var vanskelig

Hva med støtte fra andre kolleger?

– Det har ikke vært noe annet enn den litt røffe politimåten. «Du går løs fremdeles, Leif?», osv. osv. Det er selvsagt ment som et klapp på skuldra, men når du har hørt det i 25 år, så blir det litt utvannet...

– Men her skal det også fortelles at jeg kanskje er litt skyld i dette selv...som aldri ga uttrykk for at det var vanskelig. Så vi har alle noe å lære av dette – på godt og vondt.

– Jeg har etter at den omtalte boka kom ut, hatt kontakt med en psykolog som har hjulpet meg til å forstå hvordan jeg kunne komme inn i et slikt mentalt uføre. Det har også vært til stor hjelp.

Lever et stille liv

Hvordan lever du nå, Leif Karsten?

– Jeg lever et A 4-liv. I utgangspunktet er jeg en A4-person som av begivenhetene er blitt kastet inn i noe som ikke er A 4. Vi lever et stille og rolig liv. Jeg er glad i fjellet og skogen, å gå på ski og vi er glad i hytta i Dalarna i Sverige. Der har vi hele tiden hatt geografisk avstand til problemene i hovedstaden. Jeg møtte Berit da hun var 17.5 år og jeg 19. Noen mennesker vokser dessverre fra hverandre. Vi har vokst tettere og tettere sammen. Det går faktisk an etter mer enn 50 års ekteskap å være forelsket... Vi sovner hånd i hånd hver kveld hvis vi ikke ligger med armene rundt hverandre. Hun har vært og er min beste støtte og det mennesket som betyr mest for meg.

«Hun som alltid stod ved» – Leif Karsten hustru, Berit, har vært til uvurdelig hjelp og støtte for han i disse årene. (Foto: Privat.)

God aktivitet hos Hordalensmennene

Gammel tradisjon skal ikke brytes og derfor avholdt Hordalensmennenes Pensjonistlag nok en gang sitt årlige julemøte på Hotell Norge, samme dag som Bergens Tidende arrangerte Lysfesten sin på og rundt Festplassen. Vi var ikke så avhengig av været som BT – men uansett strømmet der mange mennesker til sentrum denne lørdagen, de fleste godt kledd med regntøy og paraply.

Av våre 62 medlemmer møtte 37 på dette julemøtet. Lederen startet opp kl. 1100 som annonsert og ønsket alle velkommen, ikke minst vår politimester Geir Gudmundsen og lederen for Politilederlaget i Hordaland Tore Salvesen.

Politimesteren tok utgangspunkt i Politianalysens tilblivelse og la frem flere skisser til tenkte løsninger. Han ga oss faktaopplysninger, samt delte tanker med oss om mulige fremtidige løsninger. Det politiet er inne i – er ikke mindre enn en revolusjon. Grunnlaget for analysen var Gjørvkommisjonens rapport. I denne rapporten fikk politiet sterk kritikk. Kritikken var ikke bare basert på at politiet ikke hadde ressurser, men det at organisering og ledelse ikke var god nok – heller ikke samhandlingen med andre etater var effektiv! Den etterfølgende Politia-

nalysen sa at nå var det på tide å få politiet i støpeskjeen, slik at etaten var rustet ikke minst opp mot anslag og store hendelser.

Harald Andersen

Analysens forslag: I ytterste konsekvens ned til 6 politidistrikter. Nedleggelse av 50 % utestasjon og lensmannskontor for å skape større og selvdrevne enheter. Servicetjenester og den sivile rettspleie skulle overtas av andre.

Spennende forslag, men våre medlemmer var meget sterkt i tvil om hvorledes det forebyggende politiarbeidet og Nærpolitiet ville finne sin plass innen denne organiseringen. Viktig kontakt opp mot borgerne skjer i dag gjennom servicetjenester og i lensmannsdistriktene også gjennom den sivile rettspleien.

Etter politimesteren fortalte Salvesen om Politilederlaget og kom også frem med en del momenter med bakgrunn i politianalysen.

Politimester Geir Gudmundsen på Hordalensmennenes møte.

Samlet sett en meget interessant formiddag, som ikke minst produserte store spørsmål vedrørende den praktiske gjennomføring og endelig modell.

I sin oppsummering kunne ikke lederen finne at der var plass til Nærpolitimodellen i dette forslaget. Politidirektoratet som i dag teller over 300 ansatte, har også tilsatt to av dem fra forsvaret som hadde arbeidet med Politianalysen. Lederen var ikke minst skeptisk med tilbakeblikk på hva forsvaret selv har gjort, når det gjelder nedleggelse av marinebaser – baser som er tidsmessige og nye og står for milliardinvesteringer – er solgt til private for et fåtall millioner.

Det at politidistrikter kan samarbeide om operasjonssentraler høres meget fornuftig ut – men for eksempel ett politidistrikt med to av det vi i Norge betegner som storbyer på Vestlandet, blir vanskelig å se for seg. Videre kunne heller ikke lederen se hvorledes den lokale kunnskapen politiet er avhengig av kunne ivaretas med store og tunge enheter. Det at man bedre kunne være forberedt på de store hendelser, ser vi nok at man kan få til. Det at hvert politidistrikt med sin størrelse og bemanning vil bli mere selvhjulpne enn med dagens ordning, er det ikke vanskelig å slutte seg til.

Det er blitt en tradisjon at politimesteren på våre julemøter gir oss tilbakemeldinger fra vår gamle arbeidsplass. Lederen ga uttrykk for at han så frem til det politimesteren ville si når ennå et år var tilbakelagt. Han mente selv at man må fokusere på det forebyggende politiarbeid som ligger i Nærpolitimodellen og at svært meget kan oppnås med tverrfaglig samarbeid og samtrening. Han tenker da på forsvar, næringsliv, kommunale og andre statlige enheter m.m. Da vil man oppnå slagkraftige enheter med topp utstyr – men skal det fungere må spesielt lederne lære seg å samarbeide. Dersom den store hendelsen skjer igjen – må man opptre som en enhet og det er en utfordring!

Både forsvaret, sivilforsvaret, brannvesen og andre statlige og kommunale enheter, bør kunne samarbeide med bakgrunn i det mannskap og det utstyr de hver for seg besitter og det kan gjøres innen regioner. Videre har det private næringsliv fra små og store rederier, fly og helikoptertjeneste og andre store bedrifter, ressurser som ved samarbeid bør kunne utnyttes. Innen hver region må det være krav om øvelser, samarbeid og samtrening.

Vi hadde satt av en meget god time til lunsj, men denne gangen ble vi litt lurt, vi fikk ikke den julebuffeen vi var forespeilet. Men uansett – alle ble mett av god mat.

Etter lunsj orienterte styret om at årets årsmøte fra 5 – 7. mars skulle avholdes på den nye danskebåten. Våre medlemmer har fått orientering om dette tidligere og i skrivende stund nærmer vi oss 30 medlemmer som har meddelt at de skal delta. Styret har et kraftig ønske om stor oppslutning på denne turen og håper at medlemmene vil prioritere årsmøtet.

Møtedeltakerne diskuterte også fremtidige møter og arrangement. Eilif Lønningen og Jan Harald Revheim skulle utarbeide noen gode forslag. Lederen ga uttrykk for at det er utrolig viktig å ivareta det sosiale, men politikk, pensjonistenes rettigheter og det som skjer med norsk politi, bør i tillegg vektlegges. Tross alt har vi i løpet av et langt arbeidsliv gitt vårt i vår gamle etat og også i dette tidsaspekt betalt inn til våre pensjoner. Erfaring – ikke minst opp mot Pensjonsreformen – viser at der er gode grunner til å følge med på det som skjer.

Den nye regjeringen må få en sjanse til å markere seg – men vi bør nok kunne ha spesielle forhåpninger opp mot pensjonsreformen etter det FRP har uttalt før de kom på taburettene.

Møtet ble å avslutte ca. kl. 1600 som vanlig med å synge «Deilig er jorden» – en tradisjon som indikerer at julehøytiden er innledet.

Referent: Leder Harald Andersen

Mennesket har muligheter

Dostojevskij konkluderer i novellen «Et latterlig menneskes drøm» med at vi mennesker har langt flere muligheter enn vi aner. Så lenge vi kan snakke sammen, er det muligheter.

«Ikke rot deg inn i noe»

Tekst og foto: Jørn-Kr. Jørgensen

– Jeg kommer fra Vennesla nord for Kristiansand, halvannen mil til sentrum. Der vokste jeg opp. Jeg var enebarn og ble nok aldri en villstyring. Jeg var stor og kraftig, målte 185 da jeg gikk ut av folkeskolen. Min far var omgangsvenn med lensmannen og han gjorde sitt til at jeg ble midlertidig politikonstabel i Kristiansand i 1964 før jeg var myndig. Vaktstjefen sa at jeg ikke måtte rote meg inn noe hvor jeg risikerte å komme i retten som vitne, for da måtte jeg ha med meg far min som verge!

Odd Kjell Abrahamsen, «O.K.» til daglig, født 1943, ler så nesten hele rommet rister. Etter et langt liv i politiet, etter flere år som lokallagsformann i Politiets Pensjonistforbund og nå som leder av pensjonistforbundets Hederstegnvalg, kan han nyte hverdagen i hjembyen. Enskjønt han hviler ikke. «O.K.» er aktiv i både dette og hint, og kanskje mest i Stiftelsen Arkivet i Kristiansand hvor det gamle Gestapohuset er blitt museum og tar imot besøkende både seint og tidlig. – Det er viktig å lære og lære videre, mener «O.K.», og det har han selvsagt helt rett i.

Vikavekter

– Jeg var midlertidig politikonstabel i to år før jeg søkte Politiskolen og kom inn i 1966 – og var ferdig i 1968, forteller «O.K.» Aspiranttiden var i Oslo, på Vika, hvor det var fantastiske kolleger. Jeg bodde i på stasjonen som da lå i Huitfeldtsgt. 10 de tre første månedene av aspiranttiden.

O. K. Abrahamsen foran politihuset i Kristiansand.

Det var litt av et liv og veldig morsomt, selv om jobben var alvorlig nok.

– I de dager var det slik at vi satt ut tilsammen sju mann før vi satt ut den første bilpatruljen. Vika var godt dekket – både Slottsparken og Rådhusstrøket hørte med i kretsen. Kanskje jeg ser dette litt mer rosenrødt ut enn det var, men det var et fint sted å gjøre tjeneste.

Orden, Trafikk og UP

– Etter ett år og skolegang i Oslo, gikk ferden tilbake til Kristiansand hvor jeg har vært siden. Det var Ordensavdelingen ved Kristiansand politikkammer som gjaldt. Her var Roald Johansen politimester, senere Anders Eckhoff, så den legendariske Rynning-Tønnesen og endelig Anstein Klev. Jeg avsluttet med Bjørn Hareide.

Bar arrestantene

– Jeg var ved ordens- og trafikkjentesten i flere år. Fra 1970 kjørte jeg deler av året mye for UP i fem år på strekningen Larvik-Kristiansand. Sjeffen for UP var Pål Fering. Resten av året ved jeg ved Ordensavdelingen i Kristiansand.

– I 1964 hadde vi en bilpatrulje i Kristiansand. I 1965 eller deromkring fikk vi den første Volvo PV'en – en Duett. Det var de eneste bilene vi hadde. Derfor ble det mye fotpatrulje, og vi bar arrestantene fra sentrum til arresten som holdt til i det gamle rådhuset.

Tyveri og skapåpninger

– I 1978 ble jeg kommandert ned på Krimmen. Da var politihuset i Kristiansand kommet inn i Tinghuset. Nye og moderne og hensiktsmessige lokaler. Jeg var på Tyveri og senere drev jeg med saker knyttet til pengeskapsåpninger. I dag finnes det nesten ikke et pengeskap å oppdrive! – sier Abrahamsen.

– Jeg var tilbake ved Ordensavdelingen som vaktstjef i 1989. Her var oppgaven å styre de som var på jobb i uniformert tjeneste – Ordensavdelingen. Trafikkavdelingen og Uropatruljen. Narkotika-problemene tok mye tid og de ordens og trafikkmessige problemene stod i kø, men vi hadde tid til å være tilstede når vi ble oppringt eller tilkalt.

«Første mann på åsted»

– Det var tre skift. I løpet av sju, åtte år hadde vi fem drapssaker hvor vi var «første mann på åsted». De jeg var sammen med, spøkte med at de ville skifte divisjon fordi det var for mange drapssaker. – En trist sak var en ung skoleelev som fikk en steinblokk over steg opp ved Justvik. Saken fikk et tragisk utfall. Jenta døde.

Baneheia

– Den 19. mai 2001 – det var en fredag – fikk vi Baneheiasaken. Vårt skift var på vakt. Vi fikk melding ca. 20.30 at to jenter var borte etter en badetur i Baneheia. Ettersøking ble umiddelbart iverksatt. Den fortsatte ut over natta og tiltok i styrke, da jentene ikke ble funnet lørdag. Etterforskningen pågikk kontinuerlig ut over søndag. Vi hadde over 400 som lette etter de to søndag – alt tilgjengelig materiell og en fantastisk oppslutning.

– Jentene ble funnet av en av letemannskapene i Baneheia kl. 20.50 søndag kveld. Utelederen og jeg reiste med en gang til åstedet, men dette er vi blitt enige om å ikke snakke så mye om. Kriminalavdelingen overtok saken umiddelbart. Arne Pedersen og kriminalavdelingen gjorde en glimrende jobb. Gjerningsmennene ble tatt og soner sin straff.

Selv mord og muligheter

– Men hvis jeg ser tilbake, så er ikke Barneheiasaken min sterkeste opp-

O. K. som ung konstabel, på Politivakta i dag, i diskusjon med kollegaer, Kristiansand i våre hjerter, på talerstolen som leder av PPF's Hederstegnsutvalg.

levelse som politimann. Det var en annen sak som rykket nærmere: – Vi hadde en flott avdelingssjef ved Kriminalavdelingen som så på jobben sin som et kall. Han hadde politihund, vi kjørte sammen i trafikken. Han gikk av med pensjon og vi var to kolleger som jevnlig besøkte han. Plutselig en dag ringte han og sa vi måtte komme. Jeg satt i et avhør og min kollega reiste ut. Der fant han den tidligere avdelingssjefen ved porten. Død. Jeg kom ca. 10 minutter etter og så det samme.

– Fullstendig ut av det blå tok den flotte politimannen og politipensjonisten sitt eget liv – og det er vanskelig å forklare hvorfor, sier Abrahamsen

– En tidlig kveld på vakta, ringte kona til en kollega og fortalte at mannen hennes var litt ute av lage og spurte om vi kunne komme med en gang, fortsetter Abrahamsen. Jeg tok med meg en annen kollega og reiste avsted. Da vi var på gårdsplassen, smalt det. Inne på soverommet fant jeg kollegaen gispende etter luft, men jeg kunne ingen ting gjøre. Han hadde skutt seg og døde i løpet av få sekunder.

– Jeg har ofte tenkt på at hadde vi hatt det hjelpeapparatet som vi har i dag, så hadde disse to kollegene ikke fått denne skjebnen, sier Abrahamsen ettertenksomt.

Så kom hjelpeapparatet...

– En tredje episode som belyser dette, er da jeg gikk på etterutdanningskurs på Politihøgskolen. Kari Larsen Kvakkestad var rektor.

– Det kom ofte inn en kollega på rommet hvor jeg bodde. Han snakket stadig om at han ikke ville leve lenger. Jeg tok dette opp med kurslederne og det ble satt i gang et stort hjelpeapparat. Så skulle vi hjem å skrive en særøppgave, og da kom min kollega ikke tilbake. Han hadde valgt å avslutte livet på det lokale lensmannskontoret.

– En fjerde episode var min beste venn og kollega som jeg gikk sammen med både i Kristiansand og Oslo som midlertidig. Han fikk MS og gjorde det en dag slutt på grunn smerter. Ingen medisiner hjalp, og han ville ikke leve lenger. Han orket ikke. Livet ble uholdbart.

– Uansett kan du ikke hindre et menneske fra å gjøre det de selv ønsker. Her står også politiet helt maktesløse. Lærdommen av dette at kanskje kollegaer bør se lett mer, varsle gode kollegaer noe før. Kollegastøtten er veldig bra, men kameratskapet og kjemien gjør ofte mer. Det er som et sikkerhetsnett – ofte med små masker.

– Vi hadde problemer med å få debriefing på Baneheiasaken. Det tok nesten et år før de første fikk samtale med fagpersonell. Dette er selvfølgelig et ledelsesansvar, og det er ingen tvil om at her oppsto en svikt i systemet.

Åtte julekvelder

– På 1970-tallet hadde vi fremdeles løsgjengerloven § 16 hvor vi i Kristiansand hadde en som ble pågrepet opptil 630 ganger i året. Han ble min gode venn. Han hadde en egen celle i kjelleren. Han var jeg hjelpeverge for de siste 10 årene av hans liv og han var hjemme hos oss de åtte siste julekveldene han levde.

– Dagen før 50-årsdagen hans fikk vi «tørket» han opp, vasket klærne og hans største ønske var å spise fersk torsk på Hotell Ernst. Dette fikk vi til! Til og med et lite glass rødvin til torsken!

Få uvenner

– Jeg hadde nesten ikke uvenner i det kriminelle og alkoholisererte miljøet i Kristiansand. Den dagen politimester Klev hadde sin avskjed sa jeg til han: «Tenk på alle de plassene hvor jeg lurte meg vekk for å ta en røyk. Det var uvurderlig lærdom for mitt politiliv!»

Politimester Rynning-Tønnesen ringte ofte ned på Vakta og sa: «Vil De, Abrahamsen, være snill og kjøre fram min Mercedes?»

Mercedes tjenestebil fikk han aldri. Han fikk «bare» Volvo, men han så på den som «sin Mercedes».

«Jeg har god tid»

– Den dagen Rynning-Tønnesen hadde sin avskjed, bestemte jeg for å låne en gammel 1939-modell Mercedes. Da seansen var ferdig gikk kontorsjef Eskedal med ridestøvlene på et sølvfat. Satt dem i forsetet på bilen og plasserte Rynning-Tønnesen i baksetet. Da kom følgende kommentar: «I dag har jeg meget god tid, O.K.!» Det var første gangen han kalte meg ved fornavn, så jeg er kanskje en av de få Mesteren har vært på fornavn med!

– Jeg har hatt et motto: «Selv om du får mange nesestyvere, så tror jeg egentlig – innerst inne – at du ikke har noen fiender.»

Barn, barnebarn og idrett

– Vi har fire barn. De tre første er gutter med to år og to dagers mellomrom. Jenta er 10 år yngre enn den eldste gutten. Og vi har åtte barnebarn – vidunderlige barnebarn.

– Fra 1970 og i 18 år fremover bodde jeg på idrettsplassen og var formann i junioravdelingen. Der var alle tre gutta med. Selv om det tok fire, fem dager i uka, ni måneder i året, er det kanskje noen av de flotteste åra jeg har hatt. Gutta har fått barn og er med på samme måten og kommer med positive innspill om hvor greit vi hadde det. Det er hyggelig, avslutter O.K. Abrahamsen.

O. K. sammen med kona under et ledig øyeblikk da PPF hadde landsmøte i Kristiansand.

Politianalysen – den største i moderne tid

Av leder for Hordalensmennenes pensjonistlag – pensjonert politiinspektør og tidligere lensmann Harald Andersen

- Reduksjon av antall politidistrikt kanskje helt til 6 distrikt.
- Legge ned landets lensmannskontorer.
- Skille ut alle arbeidsoppgaver som ikke henhører til politiopp-gaver.

Sverige har gjennomført det meste for lenge siden, nå reduserer de ytterligere sine politidistrikt. Vi fikk Politireformen i år 2000. Den er stort sett gjennomført. Resultat: Langt i fra godt nok!

Gjørvkommissjonen satte med rette fokus på mange forhold der samfunnet ikke strakk til – mange forhold ble påpekt kunne forbedres innen politiet, faktisk med å tenke nytt og å samarbeide med andre! Politiets ledelse og rutiner var ikke gode nok!

Med det som bakgrunn fikk vi en POLITIANALYSE. Høring er stort sett gjennomført og nå skal tiltak igangsettes.

Før den igangsettes vil jeg peke på, at utgangspunktet for ønsket resultat må være å forbedre innbyggernes trygghetsfølelse som igjen speiler innbyggernes livskvalitet. Etter det som er kommet frem skal antall politidistrikt reduseres og de rene serviceoppgaver politi og lensmannsetat i dag har skal fjernes. Det er foreslått at de aller fleste lensmannskontor og utestasjoner skal legges ned, polititjenesten skal sentraliseres slik at man får gode enheter der de fleste mennesker i dag bor.

Vi har i alle år tillatt bosetting over hele landet – noe som har kostet skjorten fordi vi stadig må tilrettelegge infrastruktur etter bolig-mønsteret. Vi er ikke flere mennesker i dette landet, enn at alle får plass i et stort fylke. Det neste blir kanskje å samle alle for eksempel rundt Hedemarken. Politi- påtalemyndighet og vårt rettsvesen koster penger og den utgiften må samfunnet være villige å ta. Politiet må få flere folk, bedre trening, bedre utstyr og ikke minst tidsmessig utstyr slik at raske forflytninger kan gjennomføres etter behov!

Vi må ikke legge opp til en rent hendelsesstyrt politi, slik tendensen er i dag. Før den forestående omveltning, sies det så pent at man skal ivareta Nærpolitimodellen. I mitt hode blir det en umulighet.

Politiets nærpolitimodell er avhengig av at politiet har stor lokal kunnskap. Videre må de kjenne godt til alle beboere, også de som skaper problemer. De må ha meget god lokal kontakt opp mot alle i kommunene, skoler, boligbyggelag, og ikke minst næringslivet. Forebyggende politiarbeid er på kort sikt vanskelig å måle, men derfor er det ikke grunn nok til å ekskludere den! På lang sikt er måleparametrene meget bedre. Vi fikk dette til i gamle Laksevåg – jeg vil anbefale leserne å gå inn på

Internett og der søke opp både Molastiftelsen og Laksevågmodellen. Det vi den gang fikk til, vil jeg påstå politiet aldri kan oppnå med en sentralisert modell. Løsningen den gang var tverretattlig og tverrfaglig godt samarbeid. Politiet hadde aldri maktet å få til det resultatet vi fikk til alene. Løsningen i fremtiden er også tverrfaglig samarbeid. Det at politiets utrykningsenheter skal samarbeide med forsvarets spesialister burde være en selvfølge. Det at de til samfunnets beste skal samtrene burde også være en selvfølge.

Dersom ledelse, mannskaper og utstyr samkjøres innen politi/forsvar/

heimevern/ kommuner/næringsliv, alt etter størrelsen på det som skjer, og helt ned på lokalt plan, burde gi beboerne en trygghet opp mot effektiv hjelp når krevende hendelser inntreffer.

Lokalt politi for lokal kunnskap på alle plan er helt nødvendig. Dette gir beboerne trygghet og derfor den livskvalitet de har krav på.

Spesialister når katastrofen eller den store hendelsen inntreffer er helt nødvendig. Disse enheter må også samkjøres og samtrenes for at vi når det skjer kan få til et optimalt godt resultat.

La oss slippe å oppleve tungt lastet politi i gummibåt, der alle hadde omkommet om båten gikk ned fordi ingen hadde redningsvest og alle var lastet med opp til 40 kg. personlig utstyr. La oss slippe at politi kommer frem ubevæpnet og lenge etter andre innsatsenheter til et ulykkessted.

Vi snakker om å gi beboerne mere trygghet – vi snakker om å gi beboerne her i landet livskvalitet, to ting som hører sammen. Dersom vi skal få det til er der kun en løsning. Optimalt samarbeid med alle andre enheter og selvsagt samtrening. På en eller annen måte å beholde den delen av politiet, som står for den lokale kunnskapen. Utenfor byene vil det også være nødvendig at politiet beholder sine nærværende serviceoppgaver. Skal våre politikere få dette til må pengesekken åpnes. For at samarbeid skal kunne fungere, må politiet få tilgjengelighet til optimalt godt utstyr som hele tiden må fornyes. Raske båter, gode kjøretøy, helikoptre, tidsmessig IKT m.v. er en selvfølge i alle politidistrikt. De respektive ledelser må pålegges at samarbeid/samkjøring skal finne sted, når større hendelser inntreffer.

Husk at det er politiet som er til for publikum! Når noe skjer fra små hendelser til store, er det politiet innbyggerne må stole på.

Jeg gjentar derfor det viktigste, som avslutning: Politiet må styrkes med bemanning, utstyr, kompetanse /ledelse og så må tverrfaglig samarbeid bli et krav! Da først kan man lykkes!

Harald Andersen.

Knakende god debutroman fra Hanne Kristin Rohde

Boken handler om mørke forbrytelser og krevende lederskap

Møt den unge juristen Wilma som nettopp har gått inn i jobben som leder for Seksjon for Volds- og seksualforbrytelser i Oslo politidistrikt. Men en løvinnens entusiasme stiller hun full av iver og optimisme på jobb. Tidligere politiinspektør Hanne Kristin Rohde har skapt Wilma og lar henne få et tydelig ansikt i kriminalromen «Mørke hjerter» som forelå i begynnelsen av februar i år.

Tidligere har Hanne Kristin Rohde skrevet barneboken om «Kråka som hadde høydeskrekk» og nå beveger hun seg over i en helt ny sjanger – fra barnebok til kriminalroman. Det er sprekkt gjort.

Å skrive en kriminalroman må være midt i blinken for

Hanne Kristin Rohde – hun kjenner arbeidet, detaljene, replikkene, gangen i saken og fortvilelsen og oppgittheten over at man ofte ikke når fram; verken med saken eller med gangen i den (les:ledelse) eller med de ressurser man har (les:ikke har). Med dette som bakteppe har hun skrevet en spennende bok med driv og flyt og med kjapp replikkveksling og understatement. Kapitlene er mange og passe korte. Det gir leservennlighet.

Å få til en roman som dette er selvsagt ikke gjort i en håndvending. Fremfor alt krever det fantasi, mot, sans for detaljer og interesse for å skrive for å få fram det man har på hjertet. For en som ikke skriver, virker dette kanskje enkelt, men den som vet bedre, vet at det handler om «blod, svette og tårer», men også våkenetter og om grublerier langt ut i de små timer. I tillegg kommer selve skriveprosessen. Den er lang og ensom.

Jeg vil ikke fortelle så mye om bokens innhold. Da blir leseren fratatt gleden ved å finne ut av de 357 sidene på egenhånd. Men plottet handler bl.a. om en serieovergriper og alt det dette impliserer i både inn- og utland. Det er en oppsjø av momenter som Hanne Kristin Rohde gjennom sidene holder styr på. Alt dette blandes inn i ledelse og ledelsesprinsipper – og den konflikten som kan oppstå i ulike skjæringspunkter når det koker og etterforskningen krever sitt.

Hanne Kristin Rohde har skrevet en god debutroman. Les og bli revet med du også. Wilma holder koken!

Mørke hjerter

ISBN 9788248914167

NOK 349,-

Kagge Forlag AS 2014

Jørn-Kr. Jørgensen

Utrolig bra sagt

Jeg tror ingen kan leve et helt liv uten kjærlighet. Men kjærligheten har mange ansikter. I høst kom det ut en bok som heter Erlik Kjærlighet. Denne består av samtaler med selgere av gatemagasinet som nå er etablert i mange norske byer. Alle har de en historie å fortelle om kjærlighet som noe avgjørende. Enten det er til en partner, et familiemedlem, en venn eller et kjæledyr. Mange har opplevd å bli sveket – og selv å svikte. Men utrolig nok blir ikke kjærlighetsevnen ødelagt allikevel. Den bygges opp igjen – gang på gang.

Kjærligheten er et sted å feste blikket.

Den gir oss retning og noe å styre etter.

Den gir oss verdi som mennesker, og noe å leve for.

(Utdrag fra H.K.H. Kong Haralds nyttårstale 2013).

House of no Return – bare ønsketenkning?

Av politipensjonist Gerd Warelius

Jeg er våken, er det forresten ikke litt for tidlig å våkne for en som fortsatt har turnusen i blodet og er superopplagt midt på natta? Når min mann kommer fra kveldsvakt begynner en felles hyggestund for oss, uten å tenke på tiden og urvisernes posisjon. Det er mørkt ute, enda sommertiden er over og morgenen er blitt lysere.

Usj, jeg skulle jo gjerne hatt skjønnhetssøvnen min i noen timer til, da er jeg skråsikker på at jeg fortsatt ville ha myk og vanntett hud. Uten briller møter jeg et nesten rynkefritt ansikt i speilet. Nyter øyeblikket en god stund, men får raskt bakkekontakt når jeg tar på meg brillene. Men man skal jo være positiv, så jeg velger å si at rynkene pynter opp i ansiktet mitt, sjeleglad for at jeg ikke har latt meg friste til å slette ut min personlighet med Botox og andre lignende midler. Dessuten hadde ikke gubben tillatt det, han fnyser når jeg tar på lepestift, vil ha en naturlig trutmunn. (og det vil jeg også, bare han kunne hive ut snusen en gang i blant så jeg rakk å få et skikkelig kyss!)

Jeg begynner å kjenne etter om jeg har vondt noen steder; verket ikke kneet litt i natt, tro? Er jeg stiv i leddene, eller bare støl etter å ha ligget lenge i en og samme stilling? Mange andre har jo sitt å stri med, er det ikke på tide at jeg også får min del av plagene? Etter å ha furtet litt over at jeg ble snytt for noen timers søvn begynner hjernen å fungere noe bedre. Jeg kjenner en kilende glede over at jeg har en lang dag foran meg, har ingen større forpliktelser før i morgen. Yesss, hva er jeg egentlig snurt for?

Jeg sender raskt noen tanker i alle retninger, tenker først på min nylig avdøde 97 år gamle mor som på samme tid pleide våkne opp til en ny dag på sykehjemmet, tenker på hvordan hen-

nes dag var de siste 3 årene og vet nok alt for godt hvordan den artet seg. En gudsjammerlig, lang og innholdsløs dag, kun avbrutt av stell og personlig hygiene og de 4 faste måltidene, hvis hun da ikke skulle oversove og gå glipp av noen. En dag i senga, eller kanskje hun var sprek nok til å komme opp i stolen sin noen minutter hvor hun trolig ville sovne i en ubekvem stilling eller blir sittende å glane i veggen. Nå slipper hun heldigvis, hun visnet hen, rett og slett, kilo for kilo, inntil det ikke var mer kropp igjen. Og det skjer på sykehjem landet over. Det er for knapp tid til å mate en med dårlig matlyst og man kan heller ikke tvangsfore noen, etter loven. Men det er faktisk lov til nærmest å sulte i hjel.

Jeg tenker på mine tidligere pensjonistkolleger, tenker nesten hver dag på dem jeg kjenner best eller vet hvem er. Hvordan er deres dag? Har de gode dager eller sliter de med helsen sin? Jeg blir så trist når jeg hører at sykdom har rammet dem og enda tristere når jeg hører at noen ikke fikk bli så gamle. De har sikkert gledet seg til et langt pensjonistliv hvor dagene kan fylles av noe de ikke før fikk tid til. Og mange får oppleve dette, mens andre får et helt annet liv enn det de hadde tenkt seg. Eller knapt rekker å begynne på det før det er over. Siden jeg har fylt 62 og er mer optimist og realist enn pesimist har jeg sagt fra til NAV at jeg mer enn gjerne henter ut 100 % av folketrygden min mens jeg enda kan glede meg over den og er i live. Her skal jeg ikke utsette en eneste krone! Like utenkelig som å ha jobbet mye overtid og si at utbetalingen kan vente!

Nå kan jeg ikke hjelpe for at tankene mine begynner å vandre litt bakover. Jeg var 39 og skulle snart bli bestemor. Jeg var «på byen» i Risør med ei venninne og satt en vakker sommerkveld på hotellets uteterrasse med et glass vin. Stemningen var god og vi speidet allerede etter mannlige kandidater (jada, Robert, det var før jeg traff deg!) for en senere dans eller bare et hyggelig selskap. Risør om sommeren har jo høyere folketall enn ellers i året og vi to tilårskomne 39-åringene vurderte – som menn i alle år har gjort – «markedet» – og våre potensielle muligheter for å få litt dansemoro. Men, foreløpig var det tynt ved bordene. Imidlertid så vi to andre kjenninger, min sønns kommende svigermor og svigerinne, åpenbart ute i samme ærend. De slo seg ned ved bordet vårt og stemningen ble etter hver stigende når 4 i festmodus slo sine talenter sammen. Det begynte å fylles ved de andre bordene og stemningen ble god som det seg hør og bør en vakker sommerdag. Mine politiinstinkter var enda ikke forsvunnet i vinglasset, jeg «sonderte fortsatt terrenget» og fikk plutselig øye på to flotte utgaver av det motsatte kjønn der de lette etter et sted å slå seg ned. Kjapt og litt freidig vinket jeg begge bort til bordet vårt og tilbød dem plass. Det så ikke ut til at de brydde seg med den høye gjennomsnittsalderen ved bordet, men heller ble glade for å finne en sitteplass. Jeg hilste dem med: «og dere ser ut til å ha vært ute og seilt for babord halser? Da kommer dere vel nordfra?» De begynte å le, hårsveisen deres talte sitt tydelige språk, salt sidesleik og litt mer solbrent på ene siden av ansiktet. Det viste seg å stemme, to hyggelige, litt yngre Oslogutter som hadde seilt hele dagen – for babord halser, prøv ikke å lure en gammel seiler!

HVOR LENGE ER MAN UNG?

I glass og ramme over skrivebordet til general MacArthur fant man dette – i glass og ramme i Manilla:

- Ingen blir gammel bare ved å leve et antall år.
- Mennesket blir gammelt, når de svikter sine idealer.
- Huden får rynker av årene, men sjelen får rynker når begeistring synker hen, det er ikke årene, men bekymring, tvil, sviktende selvtilitt og mismot, som stanser åndens vekst.
- Du er så ung som din tro, så gammel som din tvil, så ung som ditt håp, så gammel som din håpløshet.
- Så lenge du har ditt mottakerapparat i orden, og kan ta i mot budskap fra mennesker, fra jord og himmel, om skjønnhet, storsinn og kraft, så lenge er du ung.
- Men når alle de usynlige telegraftrådene er blåst ned, ... da er du gammel. (Kjell R. Bjerke).

«Og dere, da – bor dere her eller er dere på ferie dere, også?» «Nei, vi bor her og har permisjon fra aldershjemmet og dette er pleieren vår», sa jeg og pekte på den yngste. Og denne innledningen ble starten på en av de mest fornøyelige kveldene jeg noen sinne har hatt. «Dere skjønner, vi bor på et sted som heter *House of no Return*. Det er et privat eldreheim for kvinner og menn». Guttene bemerket at vi så forholdsvis spreke ut til å bo på et aldershjem. «Men det er strenge opptakskrav der, altså! Mennene, som bor i 2. etasje, må kunne klatre ned til damene i 1. etasje med ei «halv ei» i baklomma uten at den knuses mens kvinnene som tar tjuvperm må greie å komme seg ut av vinduet fra 1. etasje uten å rakne strømpebuksa! Det er strenge regler for å bo der, vi må søke om permisjon, men det vil sjelden bli avslått, og ofte er det i følge med en pleier, for sikkerhets skyld!»,

Gutta responderte umiddelbart og jentene utbroderte videre om hvordan livet på «hjemmet» artet seg i det daglige. Snart tiltrakk vi oss oppmerksomhet fra de andre bordene da stemningen etter hvert sto i – ikke taket, men under den åpne himmelen. Og vi fabulerte videre: Vi hadde alle rettigheter, fikk både vin, øl eller akevitt til maten og selvsagt Cognac til kaffen, for de som ønsket det. Vi hadde gode kokker som tilberedte smakfulle måltider for oss. Og all mulig skjønnhetspleie, massasje, fysioterapi. Og en rekke fritidsaktiviteter var tilgjengelig på kort varsel i tillegg til sang og levende musikk. Jo mer vin og øl som fant veien til bordet vårt dess bedre ble det å bo på «House of no Return». Det virket som en velregissert revy siden alle 6 deltok med innspill i kveldens tema, livet på «hjemmet» og den hyggelige permisjonen. Og – for å gjøre en lang historie litt kortere – vi fikk alle danse, hele kvelden! Selvsagt var gutta ikke bare vakre å se på og hyggelige å være i lag med, de var skikkelige danseløver og var ikke redde for oss litt viltre, småbrisne kjerringer. Tror de hygget seg minst like mye som oss, de klemte oss og takket for en minnerik aften da vi skiltes.

Så sitter jeg nå og dagdrømmer – om «House of no Return». Er det bare utopi? Har jeg ikke annet i vente enn kommunalt sykehjem når den tid kommer? Et liv i passivitet hvor jeg kan stirre på en eneste vegg med private bilder fordi det ikke er lov til å henge noe på de andre tre, leve i en slags varetakt 24 timer i døgnet i et rom hvor jeg ikke kan ligge i min private seng og hvor jeg kun får plass til en bit av en bokhylle eller en kommode, ingen sofa og kun et par stoler og et mikro salongbord? Kanskje plass til et lite TV? Ikke privat kjøleskap med noen godbiter i. Og jeg kan se fram til frokost bestående av det samme brødet uten nybakt med sprø skorper, lunken middag på en tid hvor jeg ellers ville sitte med lunsjen min og en kopp espresso. Kaffe og industrikake full av palmeolje (=vegeta-

bils fett!) på en tid hvor jeg kanskje kunne trene litt. Lettfordøye-elig kveldsmat med rød saft på en tid hvor jeg ville ha sittet med hyggelig middag og et glass vin til. Vente på kveldsstellet før kl 21 og hjelp for å komme i senga i god tid før kveldsvakta er over. Og en alarmsnor koplet til veggen som jeg faktisk ikke rekker fordi jeg er for stiv i armen eller alarm rundt håndleddet som jeg ikke klarer å utløse fordi mine passive og litt stive fingre ikke greier å treffe akkurat midten på den røde gummiknappen. Hjelp, her ligger jeg og kan ikke greie å tilkalle assistanse selv! Ikke kommer jeg ut av senga heller, fordi sengehesten er på, de er jo redd for at jeg kan falle ut av senga mens jeg sover! Jeg må ligge med bleier! Jeg vil ikke på offentlig sykehjem! **Jeg vil ikke!!!**

Hvem vil bygge mitt fremtidige hjem? Danmark greier det, hvorfor ikke i Norge? For et par år siden så jeg et program på TV om hvordan eldre kunne ha det der i sine siste år. Det virket som om de hadde tilbud om ulike bofellesskap slik at de som greier seg selv lengst mulig får anledningen til å leve slik de før gjorde, til og med stell av liten hageflekk for de som ønsker det, eget kjøkken, men også tilgang til felles bespisning med «alle rettigheter» og felles tilsyn. Alle gradene var tilgjengelig innenfor bofellesskapet og avdelinger man kunne flytte over til når man ikke lenger greide seg selv. Slik kunne mann og kone fortsatt ha kontakt selv om en av dem havnet på en annen tilrettelagt del av bofellesskapet.

Jeg er i framtiden villig til å kjøpe innskudd i egnet bofellesskap og betale for godene, uten at enkelte politikere – som i dag er i mot privatisering, det være seg i skolen eller i helsesektoren – setter på håndbrekket. I dag kan vi bestemme hvorvidt vi skal begraves, kremeres eller askestrøs, men vi får ikke bestemme over hvordan vi skal leve på våre eldre dager. Hvem vil endre på det? Hvem KAN endre på det? Skal min uforglemmelige kveld i Risør bare bli et hjelpsprøtt minne eller er det en drøm jeg kan strekke meg mot og begynne å planlegge med muligheten for iverksetting?

Etter at dette ble skrevet så jeg et nytt innslag på TV om noen godt voksne som hadde gått sammen om å bygge et privat bofellesskap for noen år siden. Alle hadde sine små leiligheter med kjøkken, stue og soverom, men i tillegg felles rom for sosiale aktiviteter og felles måltider. De hadde flotte uteområder og bygningene lå sentralt plassert. Men dette var ikke noe pleiehjem, bare litt trygghet i alderdommen og litt mer fellesskap framfor å sitte mer isolert.

Dagdrømmer kan bli virkelighet!

Tegningen er laget av mitt kreative barnebarn, Trine Ileen Vaa Warelius, som klart har fanget bestemors dagdrøm midt i blinken!

Nå kommer boken om politiets tjenestevåpen

På oppdrag av Norsk Politihistorisk Selskap (NPHS) skal jeg skrive historien om politi- og lensmannsetatens tjenestevåpen. Begrepet tjenestevåpen vil bli gitt en vid ramme fra de eldste tider til i dag. Det kan nevnes at dagens våpeninstruks omtaler våpen til tjenestebruk som Skytevåpen: Revolver, pistol, repetervåpen og automatvåpen. Sprengvåpen: Håndgranat, geværgranat og sprengstoff. Gassvåpen: Gassvåpen, gass- og røykbokser. Slagvåpen: Alle typer køller og ridepisk.

Justis- og beredskapsdepartementet kan i særlige tilfeller bestemme at også andre våpen kan benyttes. Eldre våpeninstruks, direktiver og rundskriv har andre definisjoner på våpen som var tillatt benyttet i politi- og lensmannsetaten.

Fra tidligere tider er man kjent med bruk av Morgenstjerne, vektstaver, sveipe og sabel. Listen er ikke uttømmende. Den kommunale politi- og lensmannsetatens lange tradisjoner har gitt et mangfold av såkalte «offisielle våpen», men også private våpen av mange slag har vært i bruk i tjenestesammenheng. Fra 1937 fikk vi et enhetspoliti under statens ansvar. Tilbehør, tasker, vesker og ammunisjon til de forskjellige våpentyper hører naturlig med i en slik bok. Utpøring og valg av forskjellige våpentyper er av spesiell interesse. Politiets bevæpning i tilknytning til 2. verdenskrig vil bli spesielt omtalt.

Boken er ment å dekke hele Norge inkludert Svalbard og aktuelle utenlandsoperasjoner hvor tjenestevåpen har vært benyttet.

Justis- og beredskapsdepartementet har gitt meg innsynfullmakt til relevant stoff vedrørende saksområde i Riksarkivet og Statsarkivene. Politidirektoratet har gitt innsyn i eget og underliggende enheters sine arkiv.

Det foreligger mye bakgrunnsstoff allerede. Jeg søker med denne henvendelsen støtte fra mulige bidragsytere som kan ha opplysninger innen emnet «Politiets tjenestevåpen». Det være seg våpen og utrustning, bilder, bøker, reglementer, rundskriv, tegnninger, historier, trening og våpen i bruk. Ta kontakt slik at jeg kan få registrert hvor dette finnes, slik at eventuelle gjenstander kan avfotograferes eller opplysninger kan utdypes ytterligere.

Kort om meg selv: Jeg har vært politipensjonist siden 2006 etter jeg sluttet som politioverbetjent/stabssjef ved Sør-Trøndelag politidistrikt. Siden høsten 2007 har jeg arbeidet som konsulent ved Direktoratet for naturforvaltning/Statens naturoppsyn (senere Miljødirektoratet). I perioden 2005-2009 var jeg forfatter av boken «Fra varde til SMS» (politiets sambandshistorie fra 1200-tallet til 2009) som ble utgitt av NPHS i desember 2009. Jeg er p.t. formann i NPHS og styremedlem i Stiftelsen Norsk rettsmuseum. Jeg har vært medlem i Norsk Våpenhistorisk Selskap siden 1973.

Dersom noen har relevant informasjon til bokprosjektet kan dette sendes som post/epost til:

Magnar Skaret
Kirkvollen 8b
7048 Trondheim

E-post: mskaret@broadpark.no
Tlf: 480 11513

Foreningen MERPOLITI stiftet av politipensjonister

Den 27. september 2012 så en «nyskaping» dagens lys, da foreningen MERPOLITI ble stiftet av tre nylig pensjonerte polititjenestemenn i Telemark politidistrikt. Foreningen skal være helt frittstående og upolitisk, og den skal ikke drive noen form for lønnskamp for politiet.

MERPOLITI er registrert i Brønnøysundregistrene, og har egne vedtekter, styre, fast postadresse (postboks 129, 3701 Skien) og hjemmeside (www.merpoliti.no).

Bakgrunnen for at foreningen så dagens lys var at stifterne var blitt mer og mer bekymret for og frustrert av at det over lengre tid hadde gått «utforbakke» med den synlige, operative delen av politietaten i Telemark fylke. Eksempler er sammenslåingen av daværende Ski-en og Porsgrunn politistasjoner i 2008 til Grenland politistasjon. Sammenslåingen resulterte i at antall operative patruljer i Grenland (Skien-Porsgrunn) frem til 2012 ble halvert. Likeså er de tidligere politistasjonene i Kragerø og på Rjukan «fratatt» sin døgnkontinuerlige patrulje, sin arrest og sin jurist. Og i Midt-Telemark er lensmannskontorene i kommunene Sauherad og Bø slått sammen til en felles enhet i Bø, med den klare forutsetning at det skulle bli en merkbar økning i antall synlige polititjenestemenn i Midt-Telemark.

Resultatet er imidlertid blitt det stikk motsatte, og det har aldri vært færre politifolk å se i Bø og Sauherad etter at lensmannskontorene ble slått sammen. Likevel sysler politiledelsen i Telemark med planer om ytterligere nedleggelse og sammenslåinger av lensmannskontorer, og får politimesteren viljen sin kan vi ende opp med at 11 av 17 politiposter i Telemark blir lagt ned.

Enda et negativt resultat av politireformen er at Porsgrunn by med 33.000 innbyggere i dag sitter igjen med en liten politipost som kun er bemannet fra kl. 0830 til 1430 to dager i uken. Tilstanden ved politiets hovedbase i Skien er ikke særlig mye bedre, for der stenges dørene for publikum klokken 1430, unntatt på torsdager, da det holdes «langåpent». Og om ikke dette skulle være nok, så må det også nevnes at en patrulje fra Notodden må yte bistand til Rjukan dersom det på kvelds- og nattestid oppstår problemer med en kriminell eller en overstadig beruset person som skal settes i arresten. En patrulje fra Notodden må da kjøre til Rjukan for å hente vedkommende, og deretter den lange veien ned til Skien for å få satt vedkommende i arrest. Til slutt må patruljen sette kursen tilbake til Notodden. Patruljen må altså kjøre vel 25 mil Notodden-

Rjukan-Skien-Notodden, og mesteparten av tjenestesettet går med til å frakte en person over en distanse på et kvart hundre mil. Det er neppe en effektiv utnyttelse av fra før altfor knappe politiresurser.

MERPOLITI's aller viktigste formål er å bidra til å opprettholde (gjenopprette) et synlig og lokalt forankret politi i by og bygd i Telemarks 18 kommuner. Det skal vi gjøre ikke ved å gå i demonstrasjonstog, klatre i piper eller å utøve annen form for sivil ulydighet, men ved å påvirke, påvirke, påvirke og atter påvirke.

Vår 12 siders informasjonsbrosjyre (trykket i 15.000 eksemplarer) er i tuseener sendt ut til Storting, regjering, statsminister, justisminister, politidirektoratet, riksadvokaten, media, de politiske partier sentralt og i Telemark, ordførerne og samtlige folkevalgte i Telemarks 18 kommuner, Politiets Fellesforbund, Politiets Pensjonistforbund, samtlige av landets 27 politimestere, foruten at vi har spredt vårt budskap til et stort antall bedrifter i Telemark.

I løpet av 2013 mottok vi 84.000 kroner i økonomisk støtte fra næringslivet og privatpersoner. En annen effektiv måte å synliggjøre vårt budskap på, er å skrive jevnlig debattinnlegg i lokalavisene Varden, Telemarksavisa og Porsgrunns Dagblad. Siden oktober 2011 har MERPOLITI sendt inn til sammen 33 debattinnlegg, og samtlige innlegg er blitt trykket stort sett uavkortet. Det tar vi som et tegn på at innleggene er ansett som godt og leservennlig stoff.

Andre aktiviteter i 2013 har vært medlemsmøter (9), stands (5) og møter med stortingspolitikere, lokalpolitikere, ordførere og foreninger.

Hvorvidt MERPOLITI vil lykkes vet vi ikke, men vi vet at uten å prøve vil vi i alle fall ikke nå vårt mål. Vi er skeptiske til de svært omfattende kutt-, omorganiserings- og sentraliseringsplanene som politidirektør Humlegård har lagt frem i *Politianalysen*, og vi tror ikke det vil bli mulig å beholde et lokalt politi ved så omfattende kuttplaner. Således oppfordret vi samtlige av landets 428 ordførere i en egen e-post om å alliere seg i et felles opprør mot politidirektørens planer.

Gledelig var det derfor å konstatere at 140 ordførere i november hadde underskrevet en felles erklæring mot politidirektørens planer. 25. november var tre av «aksjonistene» på vegne av de 140 ordførerne i møte med justisminister Anders Anundsen i Oslo.

FORENINGEN

MERPOLITI

VI VIL HA SYNLIG POLITI!

September 2013 - ny tekst, nye bilder!

UNGDOM ØNSKER ET SYNLIG OG LOKALT POLITI!
Du kan lese mer om "Politianalysen" på side 6-7

www.merpoliti.no
Se også vår Facebook-profil

post@merpoliti.no

**For MERPOLITI
 Andreas Cleve**

Jubileumskarusell for 30-års-jubileum

Politiets Pensjonistforening i Trondheim ble stiftet 27. september 1983. Etter at politireformen av 2002 ble vedtatt, omfatter pensjonistforeningen hele Sør-Trøndelag. Vi feiret 30-årsjubileum i 2013. I dette året har vi feiret med å arrangere en 3-delt «Jubileumskarusell» med forskjellige aktiviteter for medlemmene.

Det første fant sted onsdag, 29. mai. Vi arrangerte en kombinert aktivitetsdag og medlemsmøte med en utflukt til Midtsandtangen friluftsområde i Malvik kommune. Dette er en tidligere militærleir som ble etablert under 2. verdenskrig. Brakkene i leiren ble fjernet for noen år siden og området ble rensert opp. Dette er i dag et nydelig og fjordnært område som Direktoratet for naturforvaltning har ervervet fra Forsvaret og sikret til friluftsmål. Det er nå Malvik kommune som har drift og forvaltningsansvaret for det populære området ved Trondheimsfjorden.

Her kan man gå tur, bade, sole seg, leke og spille. På strandcaféen Pæra kan du finne noe å spise og her finnes også toalettanlegg. Flere dusjer er spredt langs den flotte badestranden.

Vi dro i vei fra Trondheim med innleid buss med vår egen Jens Bjørnar som sjåfør. På Midtsandtangen hadde vi tilhold ved Messebygget tilhørende Malvik idrettslag. Ved ankomsten ble man møtt av en festlig ramme på en flaggpyntet uteterrasse og to syngende og trekkspillende karer fra Orkdal og det ble servert thekake og kaffe i det strålende sommerværet.

Det var nær 50 medlemmer som møtte opp. Etter innledende orientering om opplegget for dagen, ble det gjort klart for en konkurranse med et «patruljeløp» uten tidtaking som besto av en lett løype langs gangstier i en lengde på ca. 900 meter. Det var to deltakere i hver patrulje, de fleste ektepar. Øvelsene underveis i løpet var delt opp i fem poster med måloppdagelse, quiz, crockett, avstandsbedømmelse og å treffe med ball i bøtte. Ca. midtveis i løypa var det en stasjon med kald drikke, noe som smakte fortreffelig på en dag med temperaturer opp mot 30 grader. Ved målgang ble det servert pølser, brus og øl på en stor

veranda like ovenfor badestranden og med en varmende sommersonne og trekkspillmusikk, sang og god stemning.

Det ble regnet poeng etter en skala på max 50 poeng pr. post og totalt kunne man oppnå 250 poeng i løpet. I alt skulle det arrangeres 3 runder i «karusellen» med forskjellige innslag, men med lik måte å beregne poeng på. Det skulle være de to beste resultatene av tre som skulle være tellende. Førstepremie var et gavekort på kr. 5.000,- andrepremie gavekort på kr. 1.500,- og tredjepremie var gavekort på kr. 1.000,-.

Premieutdelingen skulle foregå i festsalen i «Eldres hus», nemlig i Hornemansgaarden i Trondheim, hvor selve jubileumsfesten skulle avvikles senere på høsten. Hornemansgaarden var hovedbase for politiet i byen i nesten 100 år fra 1876 og til 1974.

Etter at deltakerne var kommet til mål, hadde vi et medlemsmøte før vi fikk servert kaffe og en velsmakende romkake på ca 60 X 100 cm og med påskriften PPST 30 år - og noen fikk seg en hyggelig overraskelse da vi hadde loddtrekning blant medlemmene om 3 stk. gavekort med verdi kr. 250,-.

Da resultatene og de riktige svarene fra løpet ble kunngjort, ble det mye «pust, pes og latter» blant folket, men alle syntes at det var en sosial og morsom måte å holde medlemstreff på.

Festen varte en god stund utover i denne nydelige sommerkvelden med en stemning som var verdt å minnes.

«Jubileumskarusell» nummer 2 ble arrangert 24. september ved Skistua i Bymarka i Trondheim. Dagen opprant med et vått og høstlig værlag, men dette var ikke til hinder for at det kom 44 medlemmer som ble møtt med en kaffekopp og trekkspillmusikk av vår egen Per Bjarne. Konkurransen var delt opp i poster som besto av natursti, darts spill, kaste på mål med tennisball, lukte på forskjellige glass hvor man skulle gjette hvilket krydder det var og til sist en quiz-runde. Man kunne også i denne konkurransen oppnå totalt 250 poeng. Etter konkurransen, hadde vi et medlemsmøte med innslag av allsang til tonefølge av trekkspillmusikk og loddtrekning om tre gavekort med verdi kr. 250,-. Skistua ved Gråkallen i Bymarka er et populært t sted både sommer og vinter i

1

2

3

7

8

9

Trondheimregionen. Her ble vi servert de beste rundstykkene og sikkert de største vafflene i byen.

På slutten av møtet ble svarene på oppgavene gjennomgått og det ble en del aha-utrop og etter hvert som fasiten ble kjent. Vi var mette og fornøyde da vi dro hjem.

Den tredje runden «jubileumskarusellen» ble arrangert på et medlemsmøte i PPST på Sentrum politistasjon i Trondheim den 22. oktober.

Det møtte 40 medlemmer og vi avviklet finalen i karusellen med en større quiz som besto av 50 spørsmål som skulle besvares i løpet av 45 minutter. Under kaffepausen loddet vi også denne kvelden ut 3 gavekort til medlemmene på møtet.

Det var inntil da ingen som visste rekkefølgen i konkurransen. Dette skulle bli kjent på jubileumsfesten.

Vår egen Jan Algar Selin holdt et foredrag om en bok han forbereder om Trondheimpolitiets. Han viste bilder som både han selv har tatt og billedstoff som han har arvet fra et innholdsrikt fotoarkiv fra sin fars fotoforretning. Jan Algar har gitt ut flere bøker og han forbereder nå sin 5. bok. Inntekter av bøkene går til kreftsjaken. Han ønsker både å få skriftlige og muntlige innlegg med «politihistorie», billedstoff og tips til den planlagte boken.

Jubileumsfesten i Hornemansgaardens festsal ble holdt fredag, 1. november. Her møtte det 70 medlemmer. Salen var vakkert pyntet av betjeningen ved Hornemans kafe og vår egen festkomite med Gunn Helen Grandell og Solveig Brå, som hadde planlagt og forberedt arrangementet på en suveren måte.

Til denne anledningen hadde vi invitert en del æresgjester. Foregangspersoner til stiftelsen av vår pensjonistforening, Hermod og Anbjørg Foosnæs, Gerd H. Gjønnnes og Birger Andreas og Gunn Myrstad og vår egen Audun Engen med mangeårig innsats i både vår forening og Politiets Pensjonistforbund, hvor han som eneste medlem av vår forening er tildelt PPF's hederstegn for sin innsats. Vi var også så heldige å få besøk av PPF's nyvalgte leder, Kyrre Stenbro, til vår jubileumsfest. Etter at vår leder hadde ønsket velkommen til festen, ble styringen overlatt til vår suverene toastmaster Morten Singsaas. Under middagen ble det holdt taler av vår leder Ove Johan Winum, Kyrre Stenbro og æresgjest Gerd H. Gjønnnes. På slutten av middagen fikk vi overraskende og morsomt besøk av «bynæsingen Sivert Kvaksvik» (alias Jørgen Margido Esp)

som fikk latteren til å runge i salen. Musikk til underholdning og dans tok våre medlemmer, Knut Lagesen og Finn Sagmyr seg av på beste måte.

Våre æresgjester ble behørig takket for sin fortjenstfulle innsats i foreningen og fikk overrakt blomster.

I vår forening har vi innført en tradisjon med å utnevne et medlem som vi mener har gjort seg fortjent ved sitt aktive medlemskap og deltagelse i våre arrangementer over lang tid til å bli kåret til «Årets Pensjonist». På jubileumsfesten ble hedersmannen Åge Sunde tildelt denne utmerkelsen. Med musikalsk fanfare og stående applaus ble han overrakt blomster, diplom og gavekort.

Det var god stemning på festen som nådde sitt høydepunkt da premieutdelingen for jubileums-karusellen ble foretatt. Vinner av gavekort på kr. 5.000,- ble Jens Bjørnar Morseth med Eli Olstad på andre og delt tredjeplass til Sigurd Sæther og Hermann Stormyr.

Jubileumsfesten varte ut i de små timer og ble en hyggelig og minneverdig sammenkomst for Politiets Pensjonistforening Sør-Trøndelags medlemmer.

Takk til alle for samværet i jubileumsåret og på en vellykket og trivelig fest !

Ove

Billedkarusell fra jubileet – tekster

De tre øverste bildene på side 18 er fra Midtsandtangen 29. mai 2013, bilde nr. 4 er fra Skistua 24. september. Resten av bildene er fra jubileumsfesten i Hornemansgaarden 1. november. Bilde nr. 5 er f.v. av musikkantene Finn Sagmyr og Knut Lagesen. Bilde nr. 6 er av Aage Sunde som ble årets pensjonist 2013. Bilde nr. 7 er f.v. Gerd H. Gjønnnes, Hermod og Anbjørg Foosnæs. Bilde nr. 9 er av «Sivert Kvaksvik» (Jørgen Margido Esp). Bilde nr. 11 er Kjell Reitan som leser prolog. Bilde nr. 12 er Jens Bjørnar Morseth vinner av «karusellen» og Gunn Helen Grandell.

(Ove Johan Winum)

4

5

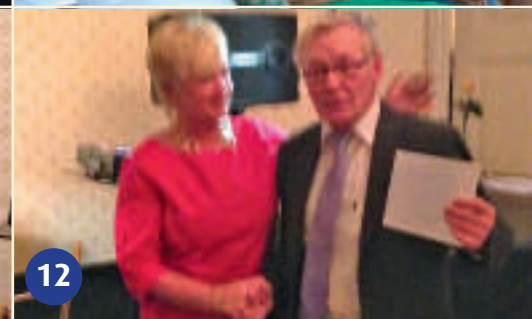
6

10

11

12

Returadresse:

Politiets Pensjonistforbund
Boks 8101 Dep.
0032 Oslo

Våre beste kunder får våre beste betingelser.

.....

Som eneste gruppe får medlemmer av Politiets Pensjonistforening 20 % rabatt på hus-, hytte- og bilforsikring i If. Ikke uten grunn. PPFs medlemmer passer bedre på tingene sine, og har færre skader enn gjennomsnittet. Det ligger vel i blodet.

I tillegg tilbyr vi deg som medlem av PPF en meget god innboforsikring – til fast pris. Og for bare 160 kroner ekstra i året kan du utvide til If Super innbo – vår aller beste innboforsikring.

Ønsker du å vite mer?
Ring oss på 02400 eller gå inn på www.if.no

I samarbeid med:

Rolig, vi hjelper deg.